

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένος νέτος σχέτος.

Φ. — Ὁ Βασιλεὺς ἐφώταξε νὰ καμωμε θυσία...
ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος καὶ ἡ αἱματοχυτία,
λοιπὸν ὀπίσσω, Περικλῆ, καὶ ἐσήμανε ἡ ὄρα,
Π. — Καὶ τί θυσίας ἔκαμες βρὲ Φασουλῆ, ὡς τῶρα ;
Φ. — Ἐγράψην ἄστὸν καταλογὸν ὡς ἱερολοχίτης,
κατόπιν δὲ καὶ Μικελῶν ἔγραψην Φαλαγγίτης,
ἔγινα μίλος παρευθὺς εἰς εἴκοσι Συλλόγους,
ἤκουσα μέχρι σήμερον πενήντα πέντε λόγους,
ἐπῆγα ὡς ἐθελοντῆς εἰς μίαν συμμορίαν,
κατῶρθωτα ν' ἀπαλλαχθῶ ἀπὸ τὴν ἐφεδρείαν,
ἐπέστειλα ψηφίσματα λαμπρὰ καὶ φρικτὰ
ἵστοις Ἰπουργοῦς, ἵστοις βουλευτῶν καὶ εἰς τὸν βασιλεῖα,
ἀλλὰ καὶ εἰς τῶν Δυναμῶν τοὺς πρεσβευτῶν ἐπίσης
διακοινώσεις ἐστειλα καὶ διαμαρτυρήσεις,
σπουδαίως συνωμίλησα μετὰ τοῦ Δεληγιαννῆ,
ἀγόρασα μὲ τρεῖς δραχμάς ἀρχαῖον γιγαστάνι,
γυμναζομαι ἵστο σπῆτι μου πρῶτῃ καὶ μεσημέρι,
σηκόνω τῆς κρέκλαις μου ἵστο ἓνα καὶ ἄλλο χέρι,
ἀναθῶ σπῆρτα καὶ μὲ μιά ἵστο στόμα μου το βαζῶ,
γεμίζω τὴν πιστολα μου καὶ παλι τὴν ἀξίωζῶ,
πηδῶ ἵστα τρία, πολεμῶ ἀδιάκοπα κινουμαι,
κτυπῶ τῆς μύγαις, ὅτι βρῶ, ἐγὼ αὐτὸς κτυποῦμαι,
καὶ τέλος παντῶν, Περικλῆ, σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
ἀνάθῶ, καιῶ, φλέγομαι ἀπ' ὄπου καὶ ἂν μὲ πιάσης
Π. — Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος !...
Φ. — Καὶ ὅμως ἀμυθῶν.
Ναὶ μὲν τοῦ Ρῆγα θούρια ἵστον καμαρὴν μου ψάλλω,
ναὶ μὲν ἵστο κράτος γίνεται μεγάλη φασαρία,
ναὶ μὲν ἵστα ὄπλα ἐρχεται καὶ παλιν ἐφεδρεῖα
ναὶ μὲν ὑπαρχει κινήσις καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας,
ναὶ μὲν ὁ Ρῶμας σκίπτεται νὰ καμῆ νουμαχίας,
ναὶ μὲν πηγαινὶ ὁ στρατὸς ἵστα σύνορα τοῦ κράτους
καὶ πέρνουν τῶν μοναστηριῶν τοῦ μούλου τοῦ βαρβάρου,
ναὶ μὲν οἱ πάντες σκίπτονται νὰ γίνουν στρατιῶται,
ναὶ μὲν ἐνθουσιαζόνται εἰς τόσῃ πατριῶται,
ναὶ μὲν ὁ φίλος βασιλεὺς μὰς ἔδωκε ἄρα,
ναὶ μὲν μιλεῖ ὁ Θεόδωρος ἵστοις πρέσβεις νύκτα ἡμέρα,
ναὶ μὲν γιὰ τὸν Καραβελῶν καθένος μὰς θυμόνει,
ναὶ μὲν ἔδω ἀγέρωχος ὁ Ἕλληθν ξεσπαθόνει,
ναὶ μὲν ἐργαζέται πολὺ καὶ ὁ Μυσομιχλῆς,
ναὶ μὲν σκοπεύει χρημῆτα καὶ σὺ νὰ καταβλάθῃ,
ναὶ μὲν καὶ ἐγὼ γιὰ πόλεμο ποσῶς δὲν χωρτεύω
ἀλλ' ὅμως τί νὰ σοῦ εἰπῶ... ἀκόμη δὲν πιστεύω.
Π. — Μωρὲ τί λῆς, βρὲ μασκαρὰ ;
Ἀκόμη μὴν πιστέψῃς...
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς καὶ ἡ Συνέτακτικὴ,
οἱ λόγισ, τὰ ψηφίσματα, οἱ Τούρκοι, οἱ Δυναμῆς,

μὰ τὸ σταυρὸ, βρὲ Περικλῆ, δὲν ξέρεις τί νὰ κάμῃς.

Π. — Μὴ μὲ κλονίζῃς ἀνανδρε...

Φ. —

Εἶδες ποτὲ ὡς τῶρα
ἡμέρα μ' ἥλιο καὶ βροχῆ, μὲ ἀνείξει καὶ μπόρα ;
Ἔτσι λοιπὸν μοῦ φαίνεται καὶ ἡ Ἑλλάς μὰς πάλι,
βροχῆ ἀπὸ τὴ μιά μεριὰ καὶ ἥλιος ἀπ' τὴν ἄλλη
μὲ ἄλλους λόγους ὀηλαδὴ ἐντεύθεν μὲν εἰρήνη,
ἐκείθεν δὲ ὁ πόλεμος...

Π. —

Σοῦ λῆω πῶς θὰ γίνῃ.

Φ. — Ναὶ μὲν πιστεύω ἵστο γένῃ καὶ παλι δὲν πιστεύω,
ναὶ μὲν ἵστο Κυβερνήσεως τὸν νοῦν δὲν ἐμβτεύω,
ἀλλὰ ἐνῶ ἐνθουσιῶ καὶ κατὰ γῆς κυλιουμαι,
τοῦ Δεμοκροῦ τὴν ἐκδρομὴν ἀμίσως ἐνθουμουμαι,
ἐκείν τὰ προχώματα ἐπῆνω ἵστον Καστέλα,
τοῦ τόσου Ἐθνοφύλακτος μὲ κούκους καὶ καπέλα,
τὰ φερὰ πετσώματα τῆς Βθνικῆς Ἀμύνης,
τὸν κύριον Θεόδωρον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης,
τοὺς Συριανούς μὲ τὸν Χεχαρτ, τὴν τόσῃν τρικυμῖαν,
τοῦ βασιλεῖος τάλεγα ποῦ ἵστον Λαμῖαν,
χωρὶς ἐκείνους ἀπ' ἐδῶ νὰ τὸ κουνήσῃ βῆμα,
καὶ τότε πλῆεν, Περικλῆ, λαμβάνω ἄλλο σχῆμα
καὶ λέγω « Ἦσυχασετε, σικαὶ τῶν Μαραθῶνων,
καὶ εἶναι τσιφούτη πατιρντὶ ὁ πόλεμὸς μὰς μόνον. »

Π. — Μὴ μὲ κλονίζῃς ἀνανδρε...

Φ. — Βρὲ τί νὰ σὲ κλονίσω ;

μὴ διακόπτης, μασκαρὰ, νὰ ἐξακολουθήσω.

Ἄν δὲν ἰδῶ τὸν βασιλεῖα μὲ τὸ σπαθὶ ἵστο χέρι,
ἂν δὲν ἀκούσω, Περικλῆ, τσιαῦτα νὰ προσφέρῃ :

« τὰ ξίφη ἀνασύρατε λοιπὸν ἀπὸ τὰς θήκας,

καὶ δώρησον ἡμῖν, Θεέ, κατὰ βαρβάρων νίκας, »

ἂν αὐτὰ δὲν μὰς εἶπῃ τοῦ βασιλεῖα τὸ στόμα,

ἂν καὶ ὁ Σεμετέλος δὲν γένῃ ἐπίστρατος ἀκόμα,

ἂν τρυφεριῶν δὲν ἀκουσθῶν καὶ πυροβόλων κρότοι,

ἂν τέλος πάντων δὲν ἰδῶ νὰ γίνῃ μάχη πρώτη,

δὲν δίδω πίστιν, Περικλῆ, εἰς ὅτι καὶ ἂν συμβῆνῃ,

γιγῆτι σὲ λόγισ καὶ εἰσὶς κανέναν δὲν μὰς ργαίνει.

Π. — Μὴ μὲ κλονίζῃς, ἀνανδρε...

Φ. —

Βρὲ τί νὰ σὲ κλονίσω ;

μὴ διακόπτης, μασκαρὰ, νὰ ἐξακολουθήσω.

Ἦ σεις προγόνων σεβαστῶν ἀφροστεφῆς εἰκόνες,

ὦ Πλαταιεὶ τρισένδοξοι καὶ σεις οἱ Μαραθῶνες,

σεῖς μόνον ἐμποδίσατε τῆς Βουλγαρίας τὰ πλήθη

νὰ μὴ μὰς ἔλθουν καὶ ἐδῶ μὲ τόλμην κακοήθη.

Π. — Μὴ μὲ κλονίζῃς, ἀνανδρε, καὶ θὰ σὲ μπαγαλώσω.

Φ. — Μὴ διακόπτης, μασκαρὰ...

Π. —

Ὅρσε ὁρὸ τρεῖς ὡς τόσο.

Ἦ ἀπόγευμα τὴν Κυριακῆ
« Παιῖνες Μακεδονικοί ».

Ἄνδρ' λοιπὸν καὶ πάλι, ἵστα Ἄθηναι, θ' ἀντηγήσουν
Μακεδονικοὶ Παιῖνες τοῦ δημοφιλῶς μὰς Κόκου.
Ὅλοι οἱ Ἕλληθες ἱεραῖως τὸ βιβλίον θ' ἀποκτήσουν,
δίδοντες λεπτὰ πενήντα καὶ ἄλλα πέντε εἶδος λόκου.
Εἰς τὸ ἴδιον βιβλίον θὰ ὑπαρξῇ τυπωμένον
ποιήμα πρὸς Βασιλεῖα μὲ πολὺ φωτιὰ γοημῆνον.

Ἄποψι ἵστα Ὀλύμπεια πράγματα μεγάλη,
ἐν ἡ ἱπικονίζεσαι ἡ ἱθνική μὰς παλι.

Συροῦ καὶ Κόκου θούρια θ' ἀπογγελλῶν σινυμα.

καὶ ὁ καλλιτέχνης Λεκατσῆς θὰ παίξῃ ἓνα δράμα.